

Overgenomen uit JW Stalin « Keuze uit zijn werken » Deel 2
Van pagina 245-246
EPO, Berchem, 1976

Kameraden! Uit het materiaal der conferentie blijkt, dat wat betreft de vervulling van het plan, onze industrie een tamelijk bont beeld vertoont. Er zijn takken van industrie, die in de afgelopen vijf maanden een productie-vermeerdering van 40 tot 50 % in vergelijking met het vorige jaar hebben. Er zijn takken van industrie met een toeneming van niet meer dan 20 tot 30 %; er is tenslotte in enkele takken van industrie een zeer minimale toename van nauwelijks 6 tot 10 %, en zelfs nog minder. Tot deze laatste behoren de steenkool- en de ijzer- en staalindustrie. Een bont beeld zoals gij ziet.

Waardoor is deze bontheid te verklaren? Wat is de reden van het achterblijven van een aantal takken van industrie? Wat is de oorzaak, dat enige takken van industrie een toeneming van slechts 20 tot 25 % hebben en de steenkool- en de ijzer- en staalindustrie zelfs nog minder - dat zij achter de andere takken van industrie aanhinken?

De reden ligt hierin dat de laatste tijd de ontwikkelingsvoorwaarden van de industrie radicaal zijn veranderd, dat een nieuwe toestand is ontstaan, die nieuwe methoden van leidinggeven vereist, maar dat enigen onzer chozjaïstewenniki, inplaats van hun arbeidsmethoden te veranderen, nog altijd op de oude wijze blijven werken. Het komt dus hierop neer, dat de nieuwe ontwikkelingsvoorwaarden van de industrie een nieuwe werkwijze vereisen, maar dat verscheidenen van onze chozjaïstewenniki dit niet begrijpen en niet zien, dat men thans op een nieuwe wijze leiding moet geven. Dat is de oorzaak van het achterblijven van enige takken onzer industrie.

Wat zijn dat voor nieuwe ontwikkelingsvoorwaarden van onze industrie? Waar komen zij vandaan?

Er zijn op zijn minst zes van deze nieuwe voorwaarden. Beschouwen wij deze voorwaarden.

DE ARBEIDSKRACHTEN.

Het gaat er in de eerste plaats om de bedrijven van *arbeidskrachten* te voorzien. Vroeger stroomden de arbeiders gewoonlijk zelf naar de bedrijven, naar de fabrieken. Wij hadden dus met een zeker automatisch toestromen van arbeidskrachten te doen en dit automatisch toestromen was het gevolg van de werkloosheid, van de differentiatie in het dorp, van de armoede en de vrees voor de honger, die de mensen uit het dorp naar de stad dreef. Herinnert ge u de formulering: "De vlucht van de boer uit het dorp naar de stad"? Wat dwong de boer uit het dorp naar de stad te vluchten? De vrees voor de honger, de werkloosheid, de omstandigheid, dat het dorp hem stiefmoederlijk behandelde en dat hij bereid was zijn dorp te verlaten en zelfs de duivel in de armen te vluchten, als hij maar het een of andere werk kon vinden. Zo, of bijna zo, was de toestand bij ons nog korte tijd geleden.

Kan men zeggen, dat wij thans precies eenzelfde beeld voor ons hebben? Neen, dat kan men niet zeggen. Integendeel, de verhoudingen zijn thans radicaal veranderd. En

juist omdat de verhoudingen anders zijn geworden is er bij ons thans geen. automatisch toestromen van arbeidskrachten meer. Wat is er eigenlijk in deze tijd veranderd? In de eerste plaats hebben wij de werkloosheid opgeheven; wij hebben dus de kracht vernietigd, die een druk op de "arbeidsmarkt" uitoefende. Ten tweede hebben wij de wortels van de differentiatie in het dorp radicaal uitgeroeid, hebben wij dus de massale armoede overwonnen, die de boer uit het dorp naar de stad dreef. Tenslotte hebben wij het platteland van tienduizenden tractoren en landbouwmachines voorzien, hebben wij de koelak verslagen, hebben wij kolchozen opgericht en de boer de mogelijkheid geschonken om als mens te leven en te werken. Thans kan men al niet meer zeggen, dat het dorp de boer stiefmoederlijk behandelt. En juist omdat men dit niet meer kan zeggen, blijft de boer in het dorp wonen en bestaat er bij ons geen "vlucht van de boer uit het dorp naar de stad" meer, nòch een automatisch toestromen van arbeidskrachten.

Gij ziet, dat wij thans een volkomen nieuwe toestand hebben en nieuwe verhoudingen bij de voorziening van de bedrijven met arbeidskrachten.

Wat volgt daar nu uit?

Daaruit volgt ten eerste, dat men niet meer op een automatisch toestromen van arbeidskrachten mag rekenen. Dus moeten wij van de "politiek" van het automatisch toestromen tot de politiek van het *georganiseerd* aanwerven van arbeiders voor de industrie overgaan. Daartoe bestaat echter slechts één weg, die van het afsluiten van contracten tussen de economische organisaties en de kolchozen en de kolchosboeren. Gij weet, dat verscheidene economische organisaties en kolchozen die weg reeds hebben betreden, waarbij de ervaring heeft getoond, dat de praktijk van het afsluiten van contracten, zowel voor de kolchozen als voor de industriële bedrijven belangrijke successen oplevert.

Daaruit volgt ten tweede, dat men onverwijld tot het *mechaniseren* van de zwaarste arbeidsprocessen moet overgaan, welk werk grondig moet worden aangepakt (de houtindustrie, het bouwbedrijf, de mijnbouw, het laden en lossen, het transport, de ijzer- en staalindustrie enz.). Dit betekent natuurlijk niet, dat men de handenarbeid zou moeten afschaffen. Integendeel: de handenarbeid zal in de productie nog lange tijd een zeer gewichtige rol spelen. Maar dit betekent, dat de mechanisatie van de arbeidsprocessen voor ons die *nieuwe en beslissende* kracht is, zonder welke wij nòch ons tempo nòch de nieuwe omvang van de productie kunnen volhouden.

Er zijn bij ons nog, vele chozjaïstwenniki, die nòch in de mechanisatie, nòch in het afsluiten van contracten met de Kolchozen "geloven". Dit zijn diezelfde, die de nieuwe situatie niet begrijpen, niet op nieuwe wijze willen werken en de "goede oude tijd" terug wensen, toen de arbeidskrachten "vanzelf" naar de bedrijven stroomden. We behoeven wel niet te zeggen, dat zulke leiders te enenmale niet opgewassen zijn tegen die nieuwe taak van de economische opbouw, die ons door de nieuwe verhoudingen wordt gesteld. Zij menen blijkbaar, dat de moeilijkheden met de arbeidskrachten een toevallig verschijnsel zijn, dat het gebrek aan arbeidskrachten vanzelf, om zo te zeggen, automatisch zal verdwijnen. Dit is een dwaling, kameraden. De moeilijkheden

met de arbeidskrachten kunnen niet vanzelf verdwijnen. Zij kunnen slechts als resultaat van onze eigen inspanning verdwijnen. Derhalve: *Arbeidskrachten georganiseerd aanwerven door middel van contracten met de kolchozen en de arbeid mechaniseren* - dat is de taak.

Zo staat het met de eerste nieuwe voorwaarde van de ontwikkeling van onze industrie. Gaan we over tot de tweede voorwaarde.

II. DE LONEN DER ARBEIDERS.

Ik heb zo juist gesproken over het georganiseerd aanwerven van arbeiders voor onze bedrijven. Met het aanwerven van arbeiders is de zaak echter nog niet afgelopen. Om onze bedrijven van arbeidskrachten te voorzien, moeten wij bereiken, dat het personeel in onze bedrijven blijvend en min of meer vast wordt. Het is wel niet nodig te bewijzen, dat het onmogelijk is zonder vast personeel, dat zich de techniek van het productieproces min of meer heeft eigen gemaakt en zich aan de nieuwe machinale inrichtingen heeft aangepast, vooruit te gaan, of de productieplannen te vervullen. In het tegenovergestelde geval zou men de arbeiders telkens opnieuw moeten onderrichten en de helft van de tijd aan dit onderricht besteden, inplaats van de gehele arbeidstijd voor de productie te gebruiken. Maar wat gebeurt er nu bij ons in werkelijkheid? Kan men zeggen, dat het personeel in onze bedrijven min of meer vast is? Neen, dat kan men helaas niet zeggen. Integendeel: wij hebben nog altijd de zg. *fluctuatie* van arbeidskrachten in onze bedrijven. Ja, meer dan dit: in een aantal onzer bedrijven vermindert deze fluctuatie niet alleen niet, maar neemt zij zelfs toe. In ieder geval zult gij weinig bedrijven vinden waarin het personeel in de loop van een half jaar of zelfs van een kwartaal niet op zijn minst voor 30-40 % heeft gewisseld.

Vroeger, in de periode van het herstel der industrie, toen onze technische inrichtingen niet gecompliceerd en de omvang van onze productie klein was, kon men de z.g. fluctuatie van arbeidskrachten nog enigszins "dulden". Thans is dit anders geworden. Thans zijn de verhoudingen radicaal veranderd. Thans, in het tijdperk van de grootscheepse reconstructie, nu de omvang van de productie reusachtig en de technische inrichtingen uiterst gecompliceerd zijn geworden, is de fluctuatie van arbeidskrachten tot een gesel voor de productie geworden die onze bedrijven desorganiseert. Thans de fluctuatie van arbeidskrachten te "dulden" - dat betekent de industrie tot ontbinding brengen, haar de mogelijkheid benemen om het plan te vervullen, de verbetering van de kwaliteit van de productie onmogelijk te maken.

Waarin ligt de oorzaak van de fluctuatie van arbeidskrachten?

In de onjuiste organisatie van het loonsysteem, in het onjuiste tariefstelsel, in de "linkse" gelijkmakerij op het gebied van de lonen. In een aantal bedrijven zijn bij ons de tarieven zodanig vastgesteld, dat het onderscheid tussen geschoolde en ongeschoolde arbeid, tussen lichte en zware arbeid bijna verdwijnt. Deze gelijkmakerij bewerkt, dat de ongeschoolde arbeider er geen belang bij heeft om zich een hogere

scholing eigen te maken en daarom geen perspectieven heeft om vooruit te komen, zich derhalve als "gast" in het bedrijf gevoelt, die slechts een tijd werkt, om "iets te verdienen", om dan elders "zijn geluk te beproeven". De gelijkmakerij leidt er toe, dat de geschoolde arbeider gedwongen is van bedrijf tot bedrijf te trekken, tot hij eindelijk een plaats vindt waar geschoolde arbeid naar behoren wordt gewaardeerd. Vandaar de "algemene" beweging van het ene bedrijf naar het andere, de fluctuatie van arbeidskrachten.

Om dit euvel uit te roeien, moet men aan de gelijkmakerij een einde maken en het oude tariefstelsel afschaffen. Om dit euvel uit te roeien, moet men een tariefstelsel samenstellen, dat rekening houdt met het onderscheid tussen geschoolde en ongeschoolde en tussen zware en lichte arbeid. Men mag niet dulden, dat de ijzerpletter in het hoogovenbedrijf hetzelfde loon ontvangt als de vloerveger. Men mag niet dulden, dat de machinist bij de spoorwegen hetzelfde loon ontvangt als een klerk. Marx en Lenin zeggen, dat het onderscheid tussen geschoolde en ongeschoolde arbeid zelfs onder het socialisme zal bestaan, zelfs na de vernietiging van de klassen, dat dit onderscheid eerst onder het communisme moet verdwijnen, zodat ook onder het socialisme het "arbeidsloon" volgens het verrichte werk en niet volgens de behoeften moet worden betaald. Maar de gelijkmakers onder onze chozjaïstwenniki en vakverenigingsfunctionarissen zijn het daar niet mee eens, zij nemen aan, dat dit onderscheid reeds onder ons Sovjet-stelsel is verdwenen. Wie hebben gelijk: Marx en Lenin, of de gelijkmakers? Men moet toch wel aannemen, dat Marx en Lenin hier gelijk hebben. Maar hieruit volgt, dat hij, die thans het tariefstelsel op de "beginselen" van de gelijkmakerij opbouwt, zonder met het onderscheid tussen geschoolde en ongeschoolde arbeid rekening te houden, met het Marxisme, met het Leninisme breekt ..

In iedere tak van industrie, in ieder bedrijf, in iedere werkplaats zijn leidende groepen van min of meer geschoolde arbeiders, die men in de eerste plaats en in hoofdzaak aan het bedrijf moet binden, indien wij werkelijk in de bedrijven een vast personeel willen hebben. Deze leidende arbeidersgroepen vormen de voornaamste schakel van het bedrijf. Men aan het bedrijf, aan de werkplaats binden, dat betekent, het gehele personeel aan het bedrijf binden en de fluctuatie van arbeidskrachten uit te roeien. Maar hoe kunnen zij aan het bedrijf worden gebonden? Zij kunnen slechts daaraan worden gebonden door hen te bevorderen, door hun loon te verhogen, door een loonstelsel, dat de vakbekwaamheid van de arbeider recht doet wedervaren. En wat betekent hen bevorderen en hun lonen verhogen? Dat betekent, behalve al het andere, aan de ongeschoolde arbeiders een perspectief openen en een prikkel geven om vooruit te komen, om tot de groep der geschoolde arbeiders toe te treden. Het is u zelf bekend, dat wij thans honderdduizenden en miljoenen geschoolde arbeiders nodig hebben. Maar om geschoolde arbeiders op te leiden, moet men de ongeschoolden een aansporing geven en het vooruitzicht op bevordering, het vooruitzicht om vooruit te komen. En hoe flinker wij deze zaak aanpakken, des te beter, want hier vinden wij het voornaamste middel om de fluctuatie van arbeidskrachten op te heffen. Hier te willen bezuinigen, betekent een misdaad begaan, betekent in strijd met de belangen van onze

socialistische industrie handelen.

Maar dit is nog niet alles.

Om arbeiders aan het bedrijf te binden, is nog een verdere verbetering van de verzorging en van de woningtoestanden der arbeiders noodzakelijk. Het kan niet ontkend worden, dat er in de laatste jaren op het gebied van de woningbouw en van de verzorging der arbeiders niet weinig is gedaan. Doch dit is op geen stukken na voldoende, om de snel toenemende behoeften van de arbeiders te bevredigen. Men mag er zich niet op beroepen, dat er vroeger minder woonruimte was dan nu. Men mag zich er ook niet op beroepen, dat vroeger de arbeiders veel slechter werden verzorgd dan thans en dat men met de bestaande toestand genoeg zou kunnen nemen. Slechts mufte en door en door stompzinnige lieden kunnen zich troosten met een beroep op het verleden. Men moet niet van het verleden uitgaan, maar van de toenemende behoeften van de arbeiders in het heden. Men moet begrijpen, dat bij ons de levensvoorwaarden van de arbeiders radicaal zijn veranderd. De arbeider is thans niet meer dezelfde, die hij vroeger was. De huidige arbeider, onze Sovjet-arbeider, wil al zijn materiële en culturele behoeften bevredigd zien: zowel wat betreft de voedselvoorziening als de woningtoestanden, de culturele en alle andere behoeften. Hij heeft daar recht op en het is onze plicht, te zorgen, dat hij deze betere levensvoorwaarden krijgt. Weliswaar heeft hij bij ons niet onder werkloosheid te lijden, is hij vrij van het juk van het kapitaal, is hij geen slaaf meer, is hij baas in eigen huis. Maar dit is niet voldoende. Hij eist, dat al zijn materiële en culturele behoeften worden bevredigd en wij zijn verplicht, aan deze eis te voldoen. Vergeet niet, dat wij zelf thans bepaalde eisen aan de arbeider stellen: wij eisen van hem arbeidsdiscipline, ingespannen arbeid, wedijver, stootarbeid. Vergeet niet, dat de overweldigende meerderheid van de arbeiders aan deze eisen van de Sovjet-macht met grote geestdrift tegemoet komt en ze heldhaftig vervult. Verwondert U dus niet, dat de arbeiders bij het nakomen van de door de Sovjet-macht gestelde verplichtingen, hunnerzijds van haar de vervulling zullen eisen van haar verplichting tot verdere verbetering van hun materiële en culturele toestand.

Derhalve: de fluctuatie van arbeidskrachten opheffen, aan de gelijkmakerij op het gebied van de lonen een einde maken, een juist loonstelsel scheppen, de levensomstandigheden van de arbeiders verbeteren - dat is de taak.

Zo staat het met de tweede nieuwe voorwaarde van de ontwikkeling van onze industrie. Gaan wij nu over tot de derde voorwaarde.

III. DE ORGANISATIE VAN DE ARBEID.

Hierboven heb ik gesproken over de noodzakelijkheid om de fluctuatie van arbeidskrachten op te heffen, om de arbeiders aan de bedrijven te binden. Met het binden van de arbeiders aan de bedrijven is de zaak echter niet geëindigd. Het is niet voldoende, de fluctuatie op te heffen. Men moet ook nog voor de arbeiders zulke arbeidsvoorwaarden scheppen, die het hun mogelijk maken, verstandig te werken, de productiviteit te verhogen, de kwaliteit van de productie te verbeteren. Derhalve moet de arbeid in de bedrijven zo worden georganiseerd, dat de productiviteit van maand tot

maand, van kwartaal tot kwartaal stijgt.

Kan men zeggen, dat de feitelijke organisatie van de arbeid in onze bedrijven aan de tegenwoordige eisen van de productie beantwoordt? Helaas, neen. In ieder geval hebben wij nog een groot aantal bedrijven, waar de organisatie van de arbeid door-en-door slecht is, waar geen orde en harmonie, maar wanorde en verwarring heersen, waarin plaats van verantwoordelijkheid voor het werk een volledig gemis aan verantwoordelijkheid, *het ontbreken van persoonlijke verantwoordelijkheid* heerst.

Wat betekent het ontbreken van persoonlijke verantwoordelijkheid? Dit betekent het ontbreken van iedere verantwoordelijkheid voor het opgedragen werk, voor de machines, de werkbanken, de werktuigen. Het is duidelijk, dat waar geen persoonlijke verantwoordelijkheid bestaat, er geen sprake kan zijn van een ietwat belangrijke toeneming van de arbeidsproductiviteit, van een verbetering van de kwaliteit van de productie, van een zorgzame behandeling van de machines, de werkbanken en de werktuigen. Gij weet, welke gevolgen het ontbreken van persoonlijke verantwoordelijkheid bij het spoorwegtransport heeft gehad. Tot dezelfde resultaten leidt dit ook in de industrie. Bij de spoorwegen hebben wij het ontbreken van persoonlijke verantwoordelijkheid afgeschaft en daardoor het werk verbeterd. Wij moeten in de industrie hetzelfde doen om het werk daar op een hogere trap te brengen.

Vroeger kon men zich nog op de één of andere manier "redden" met die verkeerde organisatie van de arbeid, die zich met het ontbreken van persoonlijke verantwoordelijkheid voor ieder concreet stuk werk zeer wel verdraagt. Thans is dit anders. Thans zijn de verhoudingen geheel anders. Bij de huidige grootse afmetingen van de productie en het bestaan van reuzenbedrijven is het ontbreken van persoonlijke verantwoordelijkheid een gesel voor de industrie, die al onze successen op het gebied van de productie en de organisatie in de bedrijven in gevaar brengt.

Hoe kon zich dit ontbreken van persoonlijke verantwoordelijkheid in een reeks van onze bedrijven inburgeren? Het verscheen in onze bedrijven als een ongewettigd begeleidend verschijnsel van de ononderbroken arbeidsweek. Het zou verkeerd zijn te zeggen, dat de ononderbroken arbeidsweek noodzakelijk de persoonlijke verantwoordelijkheid in de productie uitschakelt. Bij een juiste organisatie van de arbeid, bij het instellen van de verantwoordelijkheid van een ieder voor een bepaald werk, bij het belasten van bepaalde groepen van arbeiders met het bedienen van de machines en de werkbanken - bij het op juiste wijze organiseren van de aflossing der ploegen, die in bekwaamheid en geschooldheid onderling gelijk moeten zijn - bij zulke verhoudingen leidt de ononderbroken arbeidsweek tot een geweldige stijging van de productiviteit van de arbeid, tot een verbetering van de kwaliteit van de arbeid, tot het inburgeren van de persoonlijke verantwoordelijkheid. Zo is het bv. thans met het spoorwegtransport gesteld, waar wij de ononderbroken arbeidsweek, maar ook de persoonlijke verantwoordelijkheid hebben. Kan men zeggen, dat wij in de industriebedrijven een even gunstig beeld van de ononderbroken arbeidsweek hebben? Helaas kan men dit niet zeggen. De zaak is deze, dat men bij ons in vele bedrijven

overijld tot de ononderbroken arbeidsweek is overgegaan, zonder de nodige maatregelen te hebben genomen, zonder de ploegenaflossing zó te hebben georganiseerd, dat de bekwaamheid en de geschooldheid van de ploegen aan elkaar gelijk waren, zonder ieder afzonderlijk voor het hem opgedragen concrete werk verantwoordelijk te maken. En dit heeft er toe geleid, dat de ononderbroken arbeidsweek aan de omstandigheden werd overgelaten, dat zij het ontbreken van persoonlijke verantwoordelijkheid tot resultaat had. Als gevolg daarvan hebben wij in een reeks van bedrijven de ononderbroken arbeidsweek op papier en in woorden, maar het ontbreken van persoonlijke verantwoordelijkheid staat niet op papier, maar is werkelijkheid. Het gevolg is het ontbreken van verantwoordelijkheidsgevoel voor het werk, slordige behandeling van de machines, het bij massa's beschadigen van de werkbanken en het ontbreken van de prikkel tot het verhogen van de productiviteit van de arbeid. Niet voor niets zeggen de arbeiders: "wij zouden de productiviteit van de arbeid willen verhogen, de arbeid verbeteren, maar wie zal onze moeite waarderen, wanneer niemand voor wat ook verantwoordelijk is"

Hieruit volgt, dat enkelen van onze kameraden hier en daar te haastig zijn geweest met de invoering van de ononderbroken arbeidsweek, die zij in hun overdreven ijver hebben verminkt, doordat zij het gebrek aan persoonlijke verantwoordelijkheid in het leven hebben geroepen. Om aan deze toestand een eind te maken en de persoonlijke verantwoordelijkheid in te voeren, zijn er twee wegen. Of men moet de ononderbroken arbeidsweek onder zulke verhoudingen ten uitvoer brengen, dat zij niet tot het ontbreken van persoonlijke verantwoordelijkheid leidt, zoals dit bij het spoorwegtransport is geschied. Of men moet in gevallen, wanneer daartoe geen gunstige omstandigheden aanwezig zijn, de ononderbroken arbeidsweek, die op papier staat, afschaffen en tijdelijk tot de onderbroken zes-dagen-week overgaan, zoals onlangs in de tractorenfabriek van Stalingrad is geschied en de voorwaarden voorbereiden, om later tot de werkelijke, niet-papieren ononderbroken arbeidsweek terug te keren, maar dan met de invoering van de persoonlijke verantwoordelijkheid. Een andere uitweg is er niet.

Het lijkt geen twijfel, dat onze chozjaïstwenniki dit alles voldoende begrijpen. Toch zwijgen zij. Waarom? Zeer waarschijnlijk, omdat zij de waarheid vrezen. Maar sinds wanneer vrezen bolsjewiki de waarheid? Is het soms niet waar dat in een reeks van bedrijven de ononderbroken arbeidsweek tot het opheffen der persoonlijke verantwoordelijkheid heeft geleid, dat de ononderbroken arbeidsweek op deze wijze volkomen is verwrongen? De vraag is: waar is zulk een ononderbroken arbeidsweek goed voor? Wie durft beweren, dat het vasthouden aan deze papieren en verminkte ononderbroken arbeidsweek hoger staat dan het belang van de juiste organisatie van de arbeid, dan het belang van de verhoging van de productiviteit van de arbeid, dan het belang van de werkelijke ononderbroken arbeidsweek, dan het belang van onze socialistische industrie? Is het niet duidelijk, dat wij, hoe eerder wij de papieren ononderbroken arbeidsweek begraven, des te sneller de organisatie van de daadwerkelijke, niet slechts op papier bestaande ononderbroken arbeidsweek zullen bereiken?

Sommige kameraden zijn van mening, dat men het ontbreken van persoonlijke verantwoordelijkheid door bezweringen, door hoogdravende redevoeringen kan overwinnen. Ik ken tenminste een aantal chozjaïstwenniki, die in hun strijd tegen dit euvel zich er toe beperken, het in vergaderingen voortdurend te verwensen, blijkbaar in de mening, dat na zulke redevoeringen dit euvel wel vanzelf, om zo te zeggen, automatisch moet verdwijnen. Zij vergissen zich zeer. als zij geloven, dat men het ontbreken van persoonlijke verantwoordelijkheid door redevoeringen en bezweringen in de praktijk zou kunnen uitbannen. Neen, kameraden. vanzelf zal dit euvel nooit verdwijnen. Alleen wij zelf kunnen en moeten daaraan een einde maken, want tezamen beschikken wij over de macht en tezamen zijn wij verantwoordelijk voor alles, ook voor dit ontbreken van persoonlijke verantwoordelijkheid. Ik meen, dat het veel beter zou zijn, als onze leidende personen in de economie, inplaats van redevoeringen en bezweringen uit te spreken, een paar maanden. zeggen wij: in een mijnschacht of in een fabriek doorbrachten. om alle details en "kleinigheden" van de organisatie van de arbeid te bestuderen, het gebrek aan persoonlijke verantwoordelijkheid daar ter plaatse uit te roeien, om dan de ervaringen van het betreffende bedrijf op de overige bedrijven over te brengen. Dit zou veel beter zijn, dit zou een daadwerkelijke strijd zijn tegen het gebrek aan persoonlijke verantwoordelijkheid, een strijd voor de juiste, bolsjewistische organisatie van de arbeid. voor de juiste verdeling van de krachten in de bedrijven.

Derhalve: het ontbreken der persoonlijke verantwoordelijkheid opheffen, de organisatie van de arbeid verbeteren, de krachten in de bedrijven op de juiste wijze verdelen - dat is de taak.

Zo staat het met de derde nieuwe voorwaarde voor de omwikkeling van onze industrie. Gaan wij over tot de vierde voorwaarde.

IV HET VRAAGSTUK VAN DE BEDRIJFSTECHNISCHE INTELLECTUELEN UIT DE RIJEN DER ARBEIDERSKLASSE.

Ook wat de leiding der industrie in het algemeen en het ingenieurs- en technische personeel in het bijzonder betreft, is de toestand veranderd.

Vroeger was de toestand bij ons zo, dat de hoofdbron van onze industrie de Oekraïense steelkool- en metaalbasis was. De Oekraïne verzorgde al onze industriedistricten met metaal, het zuiden zowel als Moskou en Leningrad. Zij leverde ook steenkool aan onze belangrijkste bedrijven in de Sovjet-Unie. Ik laat hier het Oeralgebied buiten beschouwing, omdat de Oeral, vergeleken bij het Donets-bekken, een onbetekenende grootheid was. Dienovereenkomstig hadden wij in hoofdzaak drie plaatsen voor het opleiden van ons industrieel leidend personeel: het zuiden, het Moskouse en het Leningradse gebied. Het is duidelijk, dat wij bij deze stand van zaken met het geringe aantal ingenieurs en technische krachten, waarover ons land destijds beschikte, zo goed en zo kwaad als het ging, konden toekomen.

Zo was het nog kort geleden.

Maar thans hebben wij een geheel andere toestand. Thans is het m.i. duidelijk, dat wij, willen wij het huidige omwikkelingstempo en de geweldige afmetingen van onze productie handhaven, niet meer alleen met de Oekraïense steenkool- en metaalbasis kunnen toekomen. Gij weet, dat de Oekraïense steenkool en het Oekraïense metaal voor ons niet meer toereikend zijn, ondanks het stijgen van onze productie daar. Gij weet, dat wij gedwongen zijn, een nieuwe steenkool- en metaalbasis in het Oosten te scheppen - het Oeral-Koesjnetsbekken. Gij weet, dat wij niet zonder succes aan deze basis werken. Maar dit is nog niet genoeg. Wij moeten bovendien nog een metaalindustrie in Siberië zelf oprichten, om de toenemende behoeften daar te bevredigen. En wij hebben dit reeds ter hand genomen. Wij moeten bovendien een nieuwe basis voor de industrie der gekleurde metalen in Kazachstan en Turkestan aanleggen. Tenslotte moeten wij onze spoorwegbouw op zeer grote schaal ontwikkelen. Dit eisen de belangen van de Sovjet-Unie als geheel, de belangen van de grensrepublieken zowel als die van het centrum.

Daaruit volgt echter, dat wij met het geringe aantal ingenieurs, technici en bedrijfsleiders van de industrie, waarmee wij vroeger genoegen namen, nu niet meer kunnen toekomen. Daaruit volgt, dat de bestaande instituten voor de opleiding van ingenieurs en technische krachten niet meer voldoende zijn, dat een geheel net van nieuwe gelegenheden van dien aard moet worden geschapen - in de Oeral, in Siberië, in Midden-Azië. Wij hebben thans drie- tot vijfmaal zoveel ingenieurs, technici en bedrijfsleiders voor de industrie nodig, indien wij werkelijk van plan zijn, het program van de socialistische industrialisatie der U.S.S.R. te verwezenlijken.

Toch kunnen wij niet *iedere* bedrijfsleider, ingenieur en technicus gebruiken. Wij hebben *zulke* bedrijfsleiders, *zulke* ingenieurs en technici nodig, die in staat zijn om de politiek van de arbeidersklasse van ons land te begrijpen, die in staat zijn zich deze politiek eigen te maken en bereid haar strikt nauwkeurig te verwezenlijken. Maar wat betekent dit? Dit betekent, dat ons land in een ontwikkelingsfase is getreden, waarin de *arbeidersklasse haar eigen bedrijfstechnische intellectuelen moet scheppen*, die in staat zijn voor haar belangen, die de belangen van de heersende klasse zijn, in de productie op te komen.

Geen enkele heersende klasse heeft het zonder haar eigen intellectuelen kunnen stellen. Er is geen reden om aan te nemen, dat de arbeidersklasse van de Sovjet-Unie het wèl zou kunnen doen zonder haar eigen bedrijfstechnische intellectuelen.

De Sovjet-macht heeft met deze omstandigheid rekening gehouden en de poorten van de hogescholen in alle takken van de volkshuishouding voor de vertegenwoordigers van de arbeidersklasse opengesteld. Gij weet, dat tienduizenden jonge arbeiders en boeren thans aan de hogescholen studeren. Waren de hogescholen vroeger, onder het kapitalisme, het monopolie van de heertjes, thans heeft daar onder de Sovjet-macht de arbeiders- en boerenjeugd de overhand. Zonder twijfel zullen wij van onze inrichtingen van onderwijs binnen korte tijd duizenden nieuwe technici en ingenieurs, nieuwe bedrijfsleiders voor onze industrie verkrijgen ...

Dit is evenwel slechts èèn kant van de zaak. De andere kant is, dat de bedrijfstechnische intellectuelen van de arbeidersklasse niet slechts zullen voortkomen uit hen, die de hogescholen met goed gevolg hebben doorlopen, maar ook zullen worden gerecruteerd uit hen, die practisch in onze bedrijven werkzaam zijn, uit de geschoolde arbeiders, uit de meest ontwikkelde lagen van de arbeidersklasse in de werkplaats, de fabriek en de mijn.

De initiatiefnemers van de wedijver, de leiders der stootbrigades, zij, die de geestdrift voor de arbeid in de praktijk opwekken, de organisators van de arbeid bij de verschillende delen van ons opbouwwerk - dat is de nieuwe laag van de arbeidersklasse, die samen met de kameraden, die de hogescholen hebben doorlopen, de kern van de intellectuelen van de arbeidersklasse, van het leidend personeel van onze industrie moeten vormen. Onze taak bestaat hierin, te zorgen, dat deze initiatief-nemende kameraden niet opzij worden geschoven, dat zij met groter durf in de leidende functies worden geplaatst, dat zij de gelegenheid krijgen om hun organisatorische talenten aan te wenden en hun kennis aan te vullen, dat de hiervoor nodige voorwaarden voor hen worden geschapen, zonder hierbij op geld te zien.

Onder deze kameraden zijn er niet weinig partijlozen. Dit kan evenwel geen beletsel zijn om hen met groter durf een leidende functie te geven. Integendeel: juist aan deze partijloze kameraden moet bijzondere aandacht worden geschonken, zij moeten in leidende functies worden geplaatst, opdat zij er door de feiten van overtuigd worden, dat de partij bekwame en begaafde werkers weet te waarderen. Sommige kameraden zijn van mening, dat men op leidende posten in de fabrieken en bedrijven slechts partijgenoten mag plaatsen. Om deze reden wijzen zij dikwijls bekwame, tot initiatief in staat zijnde partijloze kameraden af en brengen partijgenoten op de voorste plaatsen, ook als die minder bekwaam zijn of geen initiatief hebben. Het is overbodig te zeggen, dat er niets dommerds en reactionairders bestaat dan een dergelijke "politiek" - met verloop gezegd. Het behoeft wel geen bewijs, dat een dergelijke "politiek" de partij slechts kan discrediteren en de partijloze arbeiders van haar afstoten. Onze politiek bestaat geenszins hierin de partij tot een afgesloten kaste te maken. Onze politiek bestaat hierin, dat wij tussen de leden van de partij en de partijloze arbeiders een atmosfeer van "onderling vertrouwen", een atmosfeer van "onderlinge controle" (Lenin) scheppen. Onze partij is onder de arbeidersklasse o.a. juist daarom zo sterk, omdat zij zulk een politiek voert.

Derhalve: - *Bereiken, dat de arbeidersklasse van de Sovjet-Unie haar eigen bedrijfstechnische intellectuelen bezit - dat is de taak.*

Zo staat het met de vierde nieuwe voorwaarde voor de ontwikkeling onzer industrie. Gaan we over tot de vijfde voorwaarde.

V. TEKENEN VAN OMMEKEER IN DE RIJEN VAN DE OUDE
BEDRIJFSTECHNISCHE. INTELLECTUELEN.

Anders staat nu ook het vraagstuk van de verhouding tot de oude, burgerlijke bedrijfstechnische intellectuelen.

Een jaar of twee geleden stond deze kwestie bij ons zó, dat het meest gekwalificeerde gedeelte van de oude technische intellectuelen door de sabotage-epidemie was aangetast. Ja, nog erger: saboteur zijn was destijds een soort mode. De één was saboteur, de ander dekte de saboteurs, de derde waste zijn handen in onschuld en gedroeg zich neutraal, de vierde schommelde tussen de Sovjet-macht en de saboteurs heen en weer. Natuurlijk ging de meerderheid van de oude technische intellectuelen voort, min of meer loyaal te werken. Ik spreek hier nu niet over de meerderheid, maar over het meest geschoolde gedeelte van de technische intellectuelen.

Waardoor ontstond de sabotage-beweging, waardoor werd zij ontwikkeld? Door de verscherping van de klassenstrijd binnen de Sovjet-Unie, door de aanvalspolitiek van de Sovjet-macht tegenover de kapitalistische elementen in stad en land, door de tegenstand van deze elementen tegen de politiek van de Sovjetmacht, door het ingewikkelde van de internationale toestand. door de moeilijkheden bij de opbouw der kolchozen en sovchozen. Terwijl de activiteit van het militante deel der saboteurs door de interventie-plannen van de imperialisten der kapitalistische landen en door de moeilijkheden bij de graaninzameling in het binnenland werd geprikkeld, werd het overhellen van een ander deel van de oude technische intellectuelen tot de actieve saboteurs versterkt door het tot mode geworden gepraat van de Trotskistisch-mensjewistische zwetsers, dat het met de kolchozen en sovchozen immers toch niets gedaan is", dat "de Sovjet-macht immers toch tot ontaarding is gedoemd en haar val binnenkort is te verwachten", dat "de bolsjewiki met hun politiek zelf de interventie bevorderen" enz. enz. Bovendien, indien zelfs enige oude bolsjewiki uit de aanhangers van de rechtse afwijking niet tegen de "epidemie" bestand waren en zich in dit tijdvak van de partij afwendden, dan behoeft men zich niet te verbazen, dat een zeker gedeelte van de oude technische intellectuelen, die nooit bolsjewisme hadden geroken met gods hulp eveneens begonnen te wankelen.

Het spreekt vanzelf, dat bij zulk een toestand de politiek van de Sovjet-macht tegenover de oude technische intellectuelen enkel en alleen kon bestaan in het *verpletteren* van de actieve saboteurs, het *differentiëren* van de neutralen en het *aantrekken* van de loyalen.

Zo was het een jaar of twee geleden.

Kan men zeggen, dat de toestand thans precies dezelfde is?

Neen, dat is niet het geval. Integendeel: er is thans een geheel andere toestand ontstaan. Om te beginnen hebben wij de kapitalistische elementen in stad en land verslagen en hen met succes overwonnen. Het spreekt vanzelf, dat dit de oude intellectuelen niet kan verheugen. Het is zeer waarschijnlijk, dat zij nog altijd medegevoel met hun verslagen vrienden tonen. Maar het bestaat niet, dat de sympathiserende, en des te minder de neutralen en weifelenden, vrijwillig het lot hunner actieve vrienden zouden willen

delen, nadat deze een zware en onherstelbare nederlaag hebben geleden. Verder zijn wij de moeilijkheden met het graan te boven gekomen en niet alleen dit, wij voeren ook zulk een hoeveelheid graan uit, als nog nooit sedert het bestaan der Sovjet-macht het geval is geweest. Derhalve valt ook dit "argument" van de weifelenden weg. Verder zien thans zelfs de blinden, dat wij aan het front van de kolchos- en sovchosopbouw definitief hebben overwonnen en geweldige successen hebben behaald. Zo zijn dus de belangrijkste argumenten uit het "arsenaal" van de oude intellectuelen in het niet verzonken. Wat de hoop, die de burgerlijke intellectuelen op de interventie hebben gesteld betreft, deze bleek - althans tot dusver - een op drijfzand gebouwd huis te zijn. Inderdaad: zes jaren lang beloofde men de interventie en niet één enkele keer heeft men een poging tot interventie gewaagd. Het wordt nu tijd, toe te geven, dat men onze scherpzinnige burgerlijke intellectuelen eenvoudig bij de neus heeft gehad. Ik spreek er nu niet eens over, dat het gedrag van de actieve saboteurs zelf in het bekende Moskouse proces de sabotage-idee van haar aanzien moest beroven en dit ook inderdaad gedaan heeft.

Het spreekt vanzelf, dat deze nieuwe omstandigheden niet zonder invloed op onze oude technische intellectuelen konden blijven. De nieuwe verhoudingen moesten onder de oude technische intellectuelen nieuwe stromingen te voorschijn roepen en hebben dit ook inderdaad gedaan. Daardoor laat zich in het wezen van de zaak ook het feit verklaren, dat wij bij een zeker gedeelte van deze intellectuelen, dat vroeger met de saboteurs sympathiseerde, bepaalde tekenen van een ommekeer in de richting van de Sovjet-macht waarnemen. Het feit, dat niet slechts deze laag van de oude intellectuelen, maar zelfs besliste saboteurs van gisteren, een belangrijk gedeelte van de saboteurs van gisteren, in een reeks van bedrijven en fabrieken met de arbeidersklasse begint samen te werken, spreekt er ongetwijfeld voor, dat de ommekeer in de kringen van de oude technische intellectuelen reeds begonnen is. Dit betekent natuurlijk niet, dat er bij ons geen saboteurs meer zijn. Neen, dat betekent het niet. Er zijn saboteurs en die zullen er zijn, zolang wij klassen hebben, zolang er een kapitalistische omsingeling zal bestaan. Maar het betekent, dat, wanneer een aanmerkelijk gedeelte van de oude technische intellectuelen, die vroeger op de een of andere manier met de saboteurs sympathiseerden, nu naar de kant van de Sovjet-macht zijn overgegaan, er slechts weinig actieve saboteurs zijn overgebleven, dat zij geïsoleerd zijn en zich tot tijd en wijle in de diepste illegaliteit zullen moeten terugtrekken.

Hieruit volgt echter, dat wij onze politiek tegenover de oude technische intellectuelen ook dienovereenkomstig moeten wijzigen. Kwam in het tijdperk van het hoogtepunt der saboteurs-actie onze verhouding tot de oude technische intellectuelen in hoofdzaak tot uitdrukking in de politiek van de verplettering, thans, in het tijdperk van de wending dezer intellectuelen naar de Sovjet-macht, moet onze houding tegenover hen in hoofdzaak bestaan in de politiek van hen in het werk te betrekken en voor hen te zorgen. Het zou verkeerd en ondialectisch zijn, als wij onder de nieuwe, veranderde verhoudingen de oude politiek zouden voortzetten. Het zou dom en onverstandig zijn, als wij thans in bijna iedere specialist en ingenieur van de oude school een nog niet

betrapt misdadiger en saboteur zagen. "Specialistenvreterij" gold bij ons steeds als een schadelijk en schandelijk bedrijf en dit geldt ook thans nog.

Derhalve: - *De houding tegenover de ingenieurs en technici van de oude school veranderen, aan hen meer aandacht en zorg besteden, hen met meer durf in de arbeid betrekken* - dat is de taak.

Zo is het gesteld met de vijfde nieuwe voorwaarde voor de ontwikkeling onzer industrie.

Gaan wij over tot de laatste voorwaarde.

VI. HET RENTABILITEITS-PRINCIPE.

Het beeld ware onvolledig, als ik niet nog een andere voorwaarde aanroerde. Het gaat hier om de accumulatie-bronnen voor de industrie en de volkshuishouding en om het versnellen van het tempo dezer accumulatie.

Waarin bestaat, gezien van het gezichtspunt van de accumulatie, het nieuwe en bijzondere in de ontwikkeling van onze Industrie? Hierin, dat de oude accumulatie-bronnen voor de verdere ontplooiing van onze industrie al niet meer toereikend zijn. Hierin, dat er dus noodzakelijk nieuwe accumulatiebronnen moeten worden gevonden, dat de oude moeten worden vergroot, willen wij het bolsjewistische tempo van de industrialisatie daadwerkelijk handhaven en nog verder ontplooien.

Uit de geschiedenis van de kapitalistische landen is bekend, dat geen enkele jonge staat, die zijn industrie op een hoger peil wilde brengen, het zonder hulp van buiten in de vorm van kredieten of leningen op lange termijn heeft kunnen stellen. Daarvan uitgaande, weigerden de kapitalisten van de Westelijke landen aan ons land alle kredieten en leningen, in de veronderstelling, dat door het uitblijven van kredieten en leningen de industrialisatie van ons land stellig zou worden ondermijnd. Maar de kapitalisten hebben zich vergist. Zij zagen over het hoofd, dat ons land, anders dan de kapitalistische landen, over zekere bijzondere accumulatie-bronnen beschikt, die voldoende zijn om onze industrie te herstellen en verder te ontwikkelen. En inderdaad, wij hebben onze industrie, onze landbouw en ons transportwezen niet alleen hersteld, maar we hebben ook reeds het grootse werk van de reconstructie van de zware industrie, van de landbouw en het transportwezen op gang weten te brengen. Het is duidelijk dat wij daaraan tientallen miljarden roebels hebben besteed. Waaruit werden deze miljarden geput? Uit de lichte industrie, uit de landbouw en uit de accumulaties op het staatsbudget. Zo stond het hiermee tot voor korte tijd.

Geheel anders is het er thans mee gesteld. Waren vroeger de oude accumulatie-bronnen voor de reconstructie van de industrie en het transportwezen voldoende, het is thans duidelijk, dat zij reeds ontoereikend beginnen te worden.

Het gaat nu niet meer om de reconstructie van onze oude industrie. Het komt er op aan, een nieuwe, volgens de nieuwste techniek uitgeruste industrie in de Oeral, Siberië,

Kazachstan te stichten. Het gaat om het stichten van nieuwe agrarische grootbedrijven in de graan-, veeteelt- en grondstoffengebieden van de Sovjet-Unie. Het gaat om het aanleggen van een nieuw spoorwegnet tussen het oosten en het westen van de Sovjet-Unie. Het is duidelijk, dat de oude accumulatie-bronnen voor dit grootse werk niet toereikend kunnen zijn.

Maar dit is nog niet alles. Er moet nog rekening worden gehouden met de omstandigheid, dat tengevolge van het wanbeheer in een reeks van onze bedrijven en economische organisaties het rentabiliteits-principe volkomen ondermijnd werd. Het is een feit, dat men in een aantal bedrijven en economische organisaties reeds lang met het maken van berekeningen, het calculeren, het opstellen van reële balansen van inkomsten en uitgaven heeft opgehouden. Het is een feit, dat in een reeks van bedrijven en economische organisaties de begrippen "zuinigheidsregiem", "vermindering van de onproductieve uitgaven", "rationalisatie van de productie" reeds lang uit de mode zijn geraakt. Blijkbaar rekenen zij er op, dat de staatsbank "ons in ieder geval de nodige sommen ter beschikking zal stellen". Het is een feit, dat in de laatste tijd de productiekosten in een gehele reeks van bedrijven gestegen zijn. Hun is opgedragen de productiekosten met 10 en meer procent te verlagen, maar zij verhogen ze. Wat betekent echter het verlagen van de productiekosten? Gij weet, dat elk procent, waarmee de productiekosten worden verlaagd, een accumulatie van 150 tot 200 miljoen roebel in de industrie betekent. Het is duidelijk, dat een stijgen van de productiekosten onder deze verhoudingen, hetzelfde betekent als het verlies van honderden miljoenen roebel voor de industrie en voor de gehele volkshuishouding.

Uit dit alles volgt, dat het niet meer aangaat, enkel en alleen op de lichte industrie, op de budget-accumulatie, op de inkomsten uit het landbouwbedrijf te steunen. De lichte industrie is een zeer rijke accumulatie-bron en zij bezit thans alle vooruitzichten op verdere ontwikkeling, maar ze is geen onuitputtelijke bron. Het landbouwbedrijf is een niet minder rijke accumulatie-bron, maar het is thans, in de periode van zijn reconstructie, zelf op financiële ondersteuning door de staat aangewezen. Wat de budget-accumulatie betreft, gij zelf weet dat deze onbegrensd kan nòch mag zijn. Wat rest ons dus? Ons rest de zware industrie. Men moet er dus naar streven, dat de zware industrie en vóór alles de machinebouw eveneens overschotten opleveren. Er moet dus bij gelijktijdige ontplooiing en versterking van de oude accumulatie-bronnen worden bereikt, dat de zware industrie en in de eerste plaats de machinebouw eveneens tot de accumulatie bijdragen.

Dat is de uitweg. En wat is daarvoor nodig? De opheffing van het wanbeheer, de mobilisatie van de interne hulpbronnen van de industrie, de invoering en de verankering van het rentabiliteits-principe in al onze bedrijven, de systematische verlaging van de productiekosten, de versterking van de accumulatie in de industrie zelf in alle takken van industrie zonder uitzondering. Dat leidt naar de uitweg.

Derhalve: - *het rentabiliteits-principe invoeren en verankeren, de accumulatie in de*

industrie versterken - dat is de taak.

VII. OP NIEUWE WIJZE WERKEN, OP NIEUWE WIJZE LEIDEN.

Dit zijn, kameraden, de nieuwe ontwikkelingsvoorwaarden van onze industrie.

De betekenis van deze nieuwe voorwaarden bestaat hierin, dat zij voor de industrie een nieuwe situatie scheppen, die nieuwe methoden van de arbeid, nieuwe methoden van de leiding eist.

Derhalve:

- a) Er volgt dus uit, dat men niet meer als vroeger op het automatisch toestromen van arbeidskrachten mag rekenen. Om aan de industrie arbeidskrachten te waarborgen, moet men die op georganiseerde wijze aanwerven, moet men de arbeid mechaniseren. Wie van mening is, dat men het bij ons arbeidstempo en bij onze productie-afmetingen zonder mechanisatie zou kunnen stellen, die hoopt, dat men de zee met een lepel kan leegscheppen.
- b) Er volgt verder uit, dat men de fluctuatie van arbeidskrachten in de industrie niet langer mag dulden. Om ons van dit euvel te bevrijden, moet het loonstelsel worden gereorganiseerd en het personeel in de bedrijven min of meer vast worden gemaakt.
- c) Er volgt verder uit, dat het ontbreken van persoonlijke verantwoordelijkheid in de productie niet langer kan worden geduld. Om ons van dit euvel te bevrijden, moet de arbeid op nieuwe wijze worden georganiseerd, moeten de krachten zo worden verdeeld, dat iedere arbeidersgroep voor haar arbeid, voor de haar toevertrouwde machines, voor de kwaliteit van haar arbeid verantwoordelijk is.
- d) Er volgt verder uit, dat het onmogelijk is, om, zoals vroeger, met het kleine aantal oude ingenieurs en technische krachten toe te komen, dat ons door het burgerlijke Rusland als erfenis werd nagelaten. Om het huidige tempo en de huidige afmetingen van de productie te verheffen, moeten wij bereiken, dat de arbeidersklasse haar eigen bedrijfstechische intellectuelen krijgt.
- e) Er volgt verder uit dat men niet meer zoals vroeger alle specialisten, ingenieurs en technici van de oude school over één kam mag scheren. Teneinde met deze veranderde omstandigheden rekening te houden, moet ook onze politiek worden veranderd en moet er aan de specialisten, ingenieurs en technici, die zich vastbesloten naar de arbeidersklasse wenden, grote aandacht en zorg worden besteed.
- f) Tenslotte volgt er uit, dat men zich niet meer met de oude bronnen van de accumulatie tevreden mag stellen. De verdere ontwikkeling van de industrie en van de landbouw eist het ontsluiten van nieuwe accumulatie-bronnen, het liquideren van alle wanbeheer, het invoeren van het rentabiliteitsprincipe, het verminderen van de productiekosten, het verhogen van de accumulatie in de industrie zelf.

Dat zijn de nieuwe ontwikkelingsvoorwaarden van de industrie, die nieuwe methoden van de arbeid, nieuwe methoden van de leiding van de economische opbouw vereisen.

Wat is voor een nieuwe ordening van de leiding nodig?

Daartoe is vóór alles nodig, dat onze economische leiders de nieuwe verhoudingen begrijpen, de nieuwe ontwikkelingsvoorwaarden van de industrie concreet bestuderen en hun werk in overeenstemming met de eisen van de nieuwe toestand op een andere wijze inrichten.

Daartoe is verder nodig, dat onze economische leiders de bedrijven niet "in het algemeen", niet "uit de lucht", maar concreet, zakelijk leiden; dat zij iedere kwestie niet met algemene frasen, maar streng zakelijk aanpakken, dat zij zich niet tot een afdoening op papier of tot algemene frasen en leuzen beperken, maar in de techniek van de zaak doordringen, de details daarvan onderzoeken, zich met de "kleinigheden" bezig houden, want uit "kleinigheden" worden thans grote dingen geschapen.

Daartoe is verder nodig dat onze tegenwoordige plompe, soms 100-200 ondernemingen omvattende "Verenigingen" onverwijld worden verkleind en in een aantal "Verenigingen" worden verdeeld. Het spreekt vanzelf, dat de voorzitter van een "Vereniging", die met 100 en meer bedrijven te maken heeft, deze bedrijven, hun mogelijkheden, hun arbeid niet werkelijk kan kennen. Het spreekt vanzelf, dat hij, zonder de bedrijven te kennen, ze ook niet leiden kan. Opdat dus de voorzitters der "Verenigingen" de mogelijkheid verkrijgen, om de bedrijven grondig te leren kennen en daaraan leiding te geven, moeten zij van het al te grote aantal bedrijven worden ontlast, d.w.z. de "Verenigingen" moeten in een aantal "Verenigingen" worden gesplitst en dichter bij de bedrijven worden gebracht.

Daartoe is verder noodzakelijk, dat onze "Verenigingen" van de collectieve tot de individuele leiding overgaan. Thans staat het zo, dat er in de colleges der "Verenigingen" 10-15 man zitten, die documenten schrijven en discussiëren. Zo kan het beheer niet langer worden gevoerd, kameraden. Er moet een einde worden gemaakt aan de papieren „leiding"; men moet tot feitelijke, zakelijke, bolsjewistische arbeid overgaan. Laten er aan de top van de "Vereniging" een voorzitter en enige plaatsvervangers overblijven. Zij zullen voor het beheer der "Vereniging" volkomen voldoende zijn. De overige leden van het college zou men beter naar omlaag, naar de fabrieken en de bedrijven kunnen sturen. Dit zou voor henzelf en voor de zaak veel en veel beter zijn.

Daartoe is verder nodig, dat de voorzitters der "Verenigingen" en hun plaatsvervangers vaker de bedrijven bezoeken, daar langer blijven werken, nader met de plaatselijke medewerkers bekend worden en deze niet alleen onderrichten, maar ook van hen leren. Wie van mening is, dat men thans van het bureau uit, van achter de schrijftafel, ver van het bedrijf verwijderd, zou kunnen leiden, die vergist zich. Om de bedrijven te leiden, moet men herhaaldelijk met de medewerkers van de bedrijven voeling houden, moet men met hen in levendige verbinding staan.

Tenslotte enkele woorden over ons productieplan voor 1931.

Er zijn aan de buitenrand van de partij zekere filisters, die verzekeren, dat ons productieprogram niet reëel is, dat het onuitvoerbaar is. Het zijn van die mensen als de door Ssjedrinⁱⁱ geschetste "waanwijze grondelingen", die steeds bereid zijn om zich heen een "leegte van ondoorgrondelijkheid" te scheppen. Is ons productieprogram reëel Ongetwijfeld ja! Het is reëel, al was het alleen, omdat wij over alle voorwaarden, die voor het ten uitvoer brengen daarvan nodig zijn, beschikken, Het is reëel, al was het alleen, omdat het ten uitvoer brengen daarvan thans uitsluitend van onszelf, van onze bekwaamheid en onze wil om van onze rijke mogelijkheden gebruik te maken, afhangt. Hoe zou men anders het feit moeten verklaren, dat een gehele reeks van bedrijven en takken van industrie hun plan reeds *méér dan vervuld hebben* Het zou een domheid zijn te menen, dat het productieplan bestaat in een lijst getallen en taken. Het productieplan is in werkelijkheid de levende, praktische werkzaamheid van miljoenen mensen. De realiteit van ons productieplan, dat zijn de miljoenen werkers, die het nieuwe leven scheppen. De realiteit van ons program, dat zijn levende mensen, dat zijn wij allen met elkander, dat is onze arbeidswil, onze bereidvaardigheid om op nieuwe wijze te werken, onze vastbeslotenheid om het plan te vervullen. Bezitten wij deze vastbeslotenheid? Ja, die bezitten wij! Dus kan en moet ons productieprogram worden verwezenlijkt. (*Lang aanhoudende toejuichingen.*)

ⁱ "Chozjaïstwenniki" – bedrijfsleiders, economen, fabrieksdirecteuren enz.

ⁱⁱ De bekende Russische schrijver Saltyko-Ssjedrin (1826-1889) - *Vert*